

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.453/2011/4.

A Győri Ítéltábla a dr. Böröczky Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bujáky Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen megtérítési igény iránti perében - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a dr. Séri Péter ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. beavatkozó - a Veszprém Megyei Bíróság 2011. november 3-án kelt 5.P.21.273/2010/44. számú ítéletével szemben a felperes által 47., 51., az alperes által 46., 50. és a felperesi beavatkozók által 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja, s az alperest terhelő marasztalás összegét 5.200.000. (Ötmillió-kettőszázezer) Ft-ra,

ebből 700.000. (Hétszázezer) Ft után 2009. április 21. napjától,
1.000.000. (Egymillió) Ft után 2010. június 4. napjától,
1.300.000. (Egymillió-háromszázezer) Ft után 2009. április 23. napjától,
2.200.000. (Kettőmillió-kétszázezer) Ft után 2010. május 27. napjától az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamataira f e l e m e l i .

Az alperesnek a felperessel szembeni elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét 629.500. (Hatszázhuszonkilencezer-ötszáz) Ft-ra, a felperesi beavatkozókkal szembeni elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét 150.000. (Egyszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 193.300. (Egyszázkilencvenháromezer-háromszáz) Ft, a felperesi beavatkozóknak - együttesen - 174.800. (Egyszázhetvennégyezer-nyolcszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az "A"-patak menti Természetvédelmi és Vadgazdálkodási Közhasznú Egyesület - melynek az I.r. felperesi beavatkozó az elnöke, az alperes pedig a tagja - 2007. június 4-i közgyűlésén ismertették az egyesület vadászterületének biztonsági körzethatárait, arról a tagoknak térképvázlatot adtak. A 17-es és 18-as biztonsági körzeteket elválasztó biztonsági határvonal tekintetében az alperes felvetette, hogy a térképen jelölt körzethatár a valóságban tereptárgyhoz nem köthető, ezért a korábbi körzethatár - a "B"-Malom romjaihoz kiérő fásor - visszaállítását indítványozta. Ezt mások is támogatták, ezért az I.r. felperesi beavatkozó úgy nyilatkozott, hogy 17-es és 18-as biztonsági körzet határaként a régi - természetes tereptárgyhoz köthető - körzethatár irányadó, de erről a közgyűlés határozatot nem hozott. Az egyesület a vadászati hatóság felé ezt követően a 17. és 18-as körzetek biztonsági határaként azt a vonalat jelölte

meg, melyet a közgyűlésen kiosztott térképen megjelöltek, s mely ellen az alperes szót emelt. A közgyűlés után a vadászok a 17. és 18-as számú körzetekben a régi - fasorhoz igazodó - határok szerint vadásztak.

Az I.r. felperesi beavatkozó 2008. szeptember 23-án este a vadászati naplóba másnapra beírta magát vadászatra a 18-as számú biztonsági körzetbe. Az alperes 2008. szeptember 24-én 5 óra 20 perc körüli időben - miután 5 óra körül a vadászati naplóba beírta magát - a 17-es számú biztonsági körzetben lévő vadász-lesre ment vadászni. A tulajdonában lévő golyós vadászlőfegyverrel - melynek a céltávcsöve be volt párásodva - a reggeli szürkületben a tőle 150 méterre tartózkodó beavatkozókra - akiket vaddisznónak vélt - egy-egy célzott lövést adott le. Az alperes tudta, hogy a 18-as biztonsági körzetben a vadászkönyv szerint az I.r. felperesi beavatkozó vadászik, arról nem volt tudomása, hogy kísérőjeként a II.r. felperesi beavatkozó is ott tartózkodik, mert ő vadászati naplóban nem szerepelt. A lövés következtében a 66 éves I.r. felperesi beavatkozó a jobb comb lőtt sérülését szenvedte el, ennek gyógy-tartama 8 hét volt. A jobb comb testközeli harmadának elülső felszínén elhelyezkedő - a bőr és a bőr alatti részek mély anyaghiányát előidéző - lövési sérülés szövetelveztesítésének, maradandó fogyatékoságnak felel meg. A 35 éves II.r. felperesi beavatkozó jobb oldali lágyékahajlati lőtt sérülést szenvedett, ennek gyógy-tartama 10 hét volt. Nála nagy mennyiségű vérzés alakult ki, amit vérátömlesztéssel kezeltek, sérülése életveszélyes volt. Jobb alsó végtagja megrövidült, a jobb csípőízület mozgástartománya beszűkült, járása a jobb alsó végtagot kímélő, sántító, jobb alsó végtagját állás közben kifelé rotált helyzetben tartja. A jobb combja elülső felszínén erős érzészavar alakult ki, állapota maradandó fogyatékoságnak felel meg.

A fentiek miatt az alperes bűnösségét a Veszprémi Városi Bíróság (2.B.1029/2009/35.) ítéletével egy rb. foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében megállapította, és felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, mellékbüntetésül a vadászati tevékenységtől három évre eltiltotta. A baleset után a vadászati hatóság az egyesület vadászati tevékenységét felfüggesztette, mert helyszíneléskor kiderült, hogy a 17. és 18-as számú biztonsági körzetek között nyilvántartott biztonsági határvonal nehezen látható, funkcióját ellátni nem tudja, és felszólította az egyesületet, hogy a biztonsági körzetek határvonalát úgy változtassa meg, hogy az mindenki számára egyértelmű, a természetben beazonosítható legyen. E felhívásra az egyesület a házi szabályzatát úgy módosította, hogy a 17. és 18-as számú biztonsági körzetek biztonsági határát a régi - a fasor mentén húzódó - határ szerint állapította meg, amit a vadászati hatóság biztonsági szempontból megfelelőnek talált.

Az alperes a felperessel kötött vadászfelelősség és balesetbiztosítási szerződésben a felperes vállalta, hogy megtéríti azokat a károkat, amiket az alperes vadász minőségében fegyveres vadászat során Magyarország területén okozott, s amelyért a magyar jog szabályai szerint kártérítési felelősséggel tartozik. A felelősségbiztosítási szerződés 7. pontja szerint a felperes visszakövetelheti az alperestől a felelősségbiztosítás alapján kifizetett kártérítési összeget, ha a biztosított a kárt szándékosan, vagy **súlyosan gondatlan magatartásával idézte elő**. A szerződés 7/e.) pontja szerint súlyosan gondatlan az alperes károkozása, ha a kárt a vadászat szabályainak súlyos megsértésével okozta. A szerződés alapján a felperes az I.r. felperesi beavatkozónak 2009. április 21-én 700.000.Ft-ot, 2010. június 4-én 1.000.000.Ft-ot (összesen **1.700.000.Ft-ot**), míg a II.r. felperesi beavatkozónak 2009. április 23-án 1.300.000.Ft-ot, 2010. május 27-én 2.200.000.Ft-ot (összesen: **3.500.000.Ft-ot**) fizetett nem

vagyoni kártérítés címén. Úgy foglalt állást, hogy a jogerős ítélet alapján a beavatkozói kárigények jogalapja nem vitatható, de az igényelt nem vagyoni kártérítések összege erősen eltúlzott. Igazságügyi orvos-szakértője szakvéleménye alapján megállapította, hogy az I.r. felperesi beavatkozó balesetéből eredendő maradandó funkciókárt szenvedett el, baleseti egészségkárosodása 25%-os, esztétikai kára és pszichés károsodása is van. A II.r. felperesi beavatkozó 1973-ban született fiatalember, balesetéből eredő maradandó funkciókárt szenvedett el, jobb csípője mozgáskorlátozottsága maradt vissza járásnehezítettséggel, baleseti egészségkárosodása 40%-os, esztétikai kára is keletkezett. Mindkét károsult állapota kialakult, végleges. A felperes eredménytelenül szólította fel az alperest a beavatkozóknak a káresemény kapcsán kifizetett 5.200.000.Ft kártérítés megfizetésére.

A felperes keresetében 5.200.000.Ft, ebből 700.000.Ft után 2009. április 21-től, 1.300.000.Ft után 2009. április 23-tól, 2.200.000.Ft után 2010. május 27-től és 1.000.000.Ft után 2010. június 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest a közöttük létrejött felelősségbiztosítási szerződés 7. pontja alapján. Érvelése szerint az alperes a Ptk.345.§ (1) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozik, és azért köteles visszafizetni a felperes által a felelősségbiztosítás alapján a beavatkozóknak kifizetett kártérítési összeget, mert a bekövetkezett kárt súlyosan gondatlan magatartása idézte elő, megszegte a vad védelméről, a vadgazdálkodásról és a vadásatról szóló 1996. évi LV. törvény (Vtv.) 72.§ (1) bekezdésében és a 79/2004. (V.4.) FVM R. 71.§ (5) bekezdésében foglaltakat. **A felperesi beavatkozók** a keresetnek megfelelő döntést kértek.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy cselekménye nem volt súlyosan gondatlan, az „tipikus vadászbaleset”. A beavatkozók közrehatottak a kár bekövetkeztében, mert a vadászat során a biztonsági körzethatárt átlépték. Az I.r. felperesi beavatkozó a vadászati naplóba a cserkelést nem írta be, a 18-as körzetbe les-vadászatba írta be magát, a II.r. felperesi beavatkozó pedig oda be sem volt jegyezve, emiatt Ptk.345.§ (2) bekezdése szerint sem terheli kártérítési felelősség. A károsult beavatkozók közrehatásuk és vétkes magatartásuk miatt maguk kötelesek viselni a teljes kárukat. Vitatta a kifizetett kártérítés mértékét, és hivatkozott arra, hogy a felperes nem tartotta be a kárrendezési eljárás szabályait.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.120.000.Ft-ot, s ennek részösszegei után különböző időpontoktól járó késedelmi kamatait, 252.200.Ft perköltséget, a felperesi beavatkozóknak 65.000.Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta - "C" igazságügyi vadászati szakértő által a büntetőeljárásban készített - igazságügyi szakértői véleményét, s megállapította, hogy az alperes súlyosan megszegte a vadászat szakmai, etikai és tapasztalati szabályait egyaránt. Megsértette a Vtv.72.§ (1) bekezdésének azon rendelkezését, hogy a lőfegyverrel lövést leadni csak akkor szabad, ha a vadász a vadat kétséget kizáróan felismerte és a lövéssel mások életét, testi épségét, illetve a vagyonbiztonságot nem veszélyezteti. Az alperes a vadászat szabályainak súlyos megsértésével okozott a beavatkozóknak kárt, ezért a felperes a

vadászfelelősség és balesetbiztosítási szerződés III/7/e.) pontja alapján alappal tarthat igényt az alperestől a szerződés alapján kifizetett kártérítési összegre.

Megítélése szerint a konkrét esetben a Ptk.345.§ (1) bekezdésében meghatározott elháríthatatlan ok fennállását megállapítani nem lehetett, ezért az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felperesi beavatkozók magatartásukkal közrehatottak-e a káresemény bekövetkeztében. "C" igazságügyi vadászati szakértő szakvéleménye rámutatott ugyan arra, hogy az I.r. felperesi beavatkozó megsértette a Vhr.47.§ (1) bekezdését, amikor a vadászat tényét a vadászati naplóba nem a vadászat megkezdését közvetlenül megelőzően jegyezte be, és kísérijét: a II.r. felperesi beavatkozót feltüntetni elmulasztotta, de úgy ítélte meg, e szabályszegésnek a baleset szempontjából meghatározó jelentősége nem volt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesi beavatkozók felróható magatartásukkal maguk is közrehatottak a baleset bekövetkeztében, ennek folytán nem vagyoni káruk bekövetkeztében. A beavatkozók a Vhr.72.§. (3) bekezdésében írt kötelezettségüket megszegték, mert a 18-as számú körzetben elhelyezkedő lesről, melyre vadászatra az I.r. felperesi beavatkozó magát beírta, reggel 6 óra körül leszálltak, és gyalogosan indultak az elejtendő szarvasbika után, de ennek során lámpát nem használtak, holott a gyalogos haladáshoz az szükséges lett volna. Eközben a 17. és 18-as biztonsági körzet közötti biztonsági körzethatárt is átlépték. Elvetette a felperesnek azt az álláspontját, hogy a beavatkozók azt azért nem lépték át, mert a lövés őket a hatósági nyilvántartás szerinti 18-as számú biztonsági körzetben érte. A tanúvallomásokból kitűnően a közgyűlésen született „régí körzethatárookra vonatkozó szóbeli megállapodás” - tartalmát tekintve - mindenki számára világos volt, azt a tagok elfogadták. Az alperes a közgyűlés után alappal indulhatott ki abból, hogy észrevételei nyomán a biztonsági körzethatárt módosították. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az alperes felelősége a baleset bekövetkezéséért a felróható károsulti közrehatás miatt nem teljes mértékű, és a szabályszegések súlyosságának összevetésével az alperes terhére terhesebb 60-40%-os kármegosztást látott indokoltnak.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes, a felperesi beavatkozók és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes és a felperesi beavatkozók az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest terhelő marasztalás összegét 5.200.000.Ft-ra, és annak egyes részösszegei után járó késedelmi kamataira kérték felemelni. Álláspontjuk szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a felperesi beavatkozók közrehatását a balesetben. A beírókönyvbe történő előzetes bejegyzést illetően az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy annak hiányossága nem hatott közre a baleset bekövetkeztében. A felperesi beavatkozók elhagyták ugyan a leshelyet, de „miután les-számot az I.r. felperesi beavatkozó nem írt be a vadászati naplóba, a körzeten belül cserkelő vadászatot jogszerűen folytathatott”. A lámpahasználat hiánya sem róható a beavatkozók terhére, mert ezzel elriasztották volna a vadat. Kifejtették, hogy a hatóságilag nyilvántartott biztonsági körzethatárvonalat a beavatkozók nem lépték át, de álláspontjuk szerint ennek a baleset bekövetkezése szempontjából nem volt relevanciája. Így nem volt a károsult felperesi beavatkozóknak olyan felróható magatartása, amely közrehatott volna az őket ért kár bekövetkeztében. A baleset egyedüli oka az volt, hogy az

alperes a ködös látási viszonyok mellett, bepárasodott keresőtávcsővel felszerelt puskájával rálőtt az általa rosszul azonosított felperesi beavatkozókra.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Érvelése szerint a károkozó magatartás nem volt súlyosan gondatlan. Az alperes kizárólag abban tévedett, hogy meg volt győződve arról, hogy állatokat lát, holott a beavatkozókra adott le célzott lövést, ugyanakkor fegyvere megfelelő műszaki állapotú volt. „Az érzékszervi csalódás olyan körülmény, amivel a biztosítónak számolnia kell”, ez nem tartozik a súlyosan gondatlan magatartások közé. Az adott esetben az alperes nem látta (láthatta) előre mi fog történni, a súlyos gondatlanság azonban kizárólag a büntetőjog által a „luxuria” fogalmába tartozó esetekben állapítható meg.

A felperes és a felperesi beavatkozók fellebbezése alapos, az alperesi fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket túlnyomórészt helyesen állapította meg, de azokból részben téves jogkövetkeztetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 559.§ (3) bekezdése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek az alperessel kötött felelősségbiztosítási szerződés alapján - az alperes általi löfegyverhasználattal okozott vadászbalesettel kapcsolatban a felperesi beavatkozónak okozott nem vagyoni kártérítés címén kifizetett biztosítási kárösszeg tekintetében - a megtérítési igénye (visszkereseti joga) folytán az igényérvényesítési joga fennáll.

A fenti jogszabályhely a biztosító regressz igényét (visszkereseti jogát) szabályozza, lehetővé téve, hogy súlyos gondatlanságnak a szerződésben meghatározott eseteiben a biztosító a károsult(ak)nak kifizetett biztosítási összeg megtérítését követelhesse a biztosítottól. A konkrét esetben a Ptk. 559.§ (3) bekezdésének megfelelően a peres felek közötti felelősségbiztosítási szerződés 7. pontja szabályozza ezt az esetet, mely szerint a felperes visszakövetelheti az alperestől a felelősségbiztosítás alapján kifizetett kártérítési összeget, ha a biztosított alperes a kárt szándékosan, vagy **súlyosan gondatlan magatartásával idézte elő.** A szerződés 7/e.) pontja szerint pedig súlyosan gondatlan az alperes károkozása, ha a kárt a vadászat szabályainak súlyos megsértésével okozta.

Az elsőfokú bíróság - a perben beszerzett igazságügyi vadászati szakértői vélemény, továbbá a büntető bíróság jogerős ítélete alapján - helytállóan állapította meg, hogy a perbeli károsodás azért történt, mert az alperes a vadászat alapvető szabályait (Vtv. 72.§ (1) bekezdés) kirívóan súlyosan megsértette, amikor anélkül adott le célzott lövést, hogy minden kétséget kizáróan meggyőződött volna a célba vett vadról. Az alperes a fellebbezésében kellő alap nélkül tette vitássá, hogy a kárt a súlyosan gondatlan magatartásával idézte elő.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a konkrét esetben az alperes vadászként, vadászat közben a tulajdonában álló löfegyverét használva sebesítette meg a

felperesi beavatkozókat, ezért a beavatkozókat ért kár elbírálására a veszélyes üzem működéséből (Ptk.345.§ (1) bekezdés) eredő kártérítés szabályait kell alkalmazni.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a nem vagyoni kár tekintetében kármegosztást alkalmazott. Az állandósult bírói gyakorlat szerint ugyanis a nem vagyoni kártérítés tekintetében a kármegosztás kizárt. (BDT2005.1285., BDT2209. 1958.) Nem vagyoni hátrány bekövetkezése esetén nincsen olyan összecszerűen kifejezhető kár, amellyel kapcsolatban szóba jöhetne a kármegosztás, vagyis a kár egy részének felróható magatartás miatt a károsultra történő áthárítása.

Ugyanakkor a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása körében a Pp.206.§ (3) bekezdése alapján kell mérlegelni azt, hogy a károsultak felróható magatartása mennyiben hatott közre a kár bekövetkezésében.

A károsultak közreható magatartása körében az alperes három körülményre hivatkozott.

Arra, hogy az I.r. felperesi beavatkozó a vadászati naplóba a cserkelést nem írta be, a 18-as körzetbe les-vadászatba írta be magát, a II.r. felperesi beavatkozó pedig be sem volt jegyezve a vadászati naplóba, a beavatkozók a vadászat során a biztonsági körzethatárt átlépték, és ennek során nem használtak lámpát.

I-II.

"C" igazságügyi vadászati szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján megállapítható volt, hogy az I.r. felperesi beavatkozó megsértette ugyan a Vhr.47.§ (1) bekezdését, amikor a vadászat tényét a vadászati naplóba nem a vadászat megkezdését közvetlenül megelőzően jegyezte be, és kísérlőjét, a II.r. felperesi beavatkozót is elmulasztotta feltüntetni. E szabályszegésnek azonban a baleset szempontjából meghatározó jelentősége nem volt.

A fenti vadászati szakértői szakvélemény rámutatott arra is, hogy miután les-számot az I.r. felperesi beavatkozó nem írt be, a körzeten belül cserkelő vadászatot jogszerűen folytathatott. Ennek során pedig nem kellett a beavatkozóknak lámpát használnia, az elsőfokú bíróság által hivatkozott Vhr. 72.§ (3) bekezdése nem egyéni, hanem társas vadászat esetére tartalmaz ezzel kapcsolatban előírást.

Ezért az ítéletábla álláspontja szerint sem a vadászati naplóba történő beírás szabálytalansága, sem pedig a lámpahasználat elmaradása nem minősült a konkrét esetben olyan szabálytalanságnak, amely okozati összefüggésbe lenne hozható a bekövetkezett balesettel.

III.

A biztonsági körzethatár átlépésével kapcsolatban azt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 17. és 18-as számú körzetek közötti határvonalként - a hatóságilag nyilvántartott körzethatárvonallal szemben - a fasorral azonosított régi határt tekintették a vadászok irányadónak, és ennek szem előtt tartásával vadásztak. Nem volt vitás, hogy e határvonalat a felperesi beavatkozók átlépték, amikor a sérüléseiket okozó lövés érte őket. E körben tehát a beavatkozók szabályszegése valóban megállapítható. Ugyanakkor a károsult

beavatkozóknak csupán olyan közreható felróható magatartását kell figyelembe venni, ami a bekövetkezett kárral okozati összefüggésben van. "C" igazságügyi vadászati szakértő szakvéleményében egyértelműen és határozottan úgy foglalt állást, hogy a vitatott biztonsági körzet határának döntő és a baleset körülményeinek szempontjából meghatározó jelentősége nincsen, mert minden vadásznak tudnia kell és köteles a legmesszebbmenőkig figyelembe venni azt, hogy a vadászat során bármely időpontban, bárhol - a legváratlanabb helyeken és időpontokban is - felbukkanhat más „erdőjáró”. Ezért kell a lövés leadása előtt a vadásznak a Vtv. 72.§ (1) bekezdésének megfelelően minden kétséget kizáró módon, és minden körülmények között meggyőződnie arról, hogy vadra ad le célzott lövést. A konkrét esetben tehát a felperesi beavatkozók károsodására vezető vadászbaleset meghatározó, és alapvető oka az volt, hogy az alperes a fenti - a vadászat alapvető - legfontosabb szabályát sértette meg. Az a körülmény, hogy a felperesi beavatkozók átlépték a korábbi közgyűlésen elfogadott „hallgatólagos megállapodás szerinti” biztonsági körzethatárt, nem áll érdemi (releváns) okozati összefüggésben a bekövetkezett kárral. A felperesi beavatkozók helyesen ezért hivatkoztak arra a fellebbezésükben, hogy a károsodásukra vezető folyamatban a pusztá ottlétük nem játszott szerepet.

A fentiekből következően a konkrét esetben nem volt a károsult beavatkozóknak az őket ért kár bekövetkeztében olyan felróható közreható magatartása, ami a bekövetkezett kárral ténylegesen okozati összefüggésben állna, s amit a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása körében figyelembe lehetne venni.

A felperesi beavatkozókat illető nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározása során figyelembe kell venni az őket ért személyi sérelem súlyát, jellegét, következményeit, a károsodáskor fennálló ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat összehasonlítására alkalmas más ügyekben hozott döntéseit. A felperesi beavatkozók a baleset során az egészségükben károsodtak, maradandó fogyatékoságot szenvedtek el, sérült a testi épséghez, egészséghez fűződő joguk (Ptk.76.§), s e személyhez fűződő jogsérelmük súlyához képest, a felperes által a részükre megállapított és kifizetett összeg állt arányban az őket ért nem vagyoni hátránnyal (Ptk.355.§ (1) és (4) bekezdés). A felperesi beavatkozókat ért nem vagyoni hátrányokat a felperesi biztosító részletesen feltárta, annak mérlegelési szempontjai is megfelelőek voltak. Az említett körülmények mérlegelésével megállapítható, hogy a felperesi beavatkozóknak kifizetett nem vagyoni kárpótlás összege alkalmas az őket ért nem vagyoni hátrány kiküszöbölésére, annak csökkentésére nem volt mód, és törvényes lehetőség, - a kifejtettek alapján - annak a teljes megfizetésére kellett kötelezni a súlyosan gondatlanul eljáró, károkozó alperest.

Mindezek alapján tehát az ítéletábra az elsőfokú bíróság által alkalmazott kármegosztást mellőzte, és az elsőfokú ítéletet a rendelkező részben foglaltak szerint a - Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - részben megváltoztatta, és az alperest az elsőfokú bíróság által megállapított, és a felperes által kifizetett teljes összegű nem vagyoni kár, s annak törvényes kamatai megtérítésére kötelezte.

A másodfokú döntés alapján a felperes az alperessel szemben teljes pernyertes lett, ezért az elsőfokú eljárásban pervesztes alperest terhelő perköltség összegét az ítéletábra a felperes

tekintetében - 312.000,- Ft kereseti illetékből és bruttó 317.500,- Ft összegű ügyvédi munkadíjból álló - 629.500,- Ft-ra, míg a beavatkozók esetében - az ügyvédi munkadíjból álló - 150.000,- Ft-re felemelte. A másodfokú eljárásban szintén pervesztes alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a saját, valamint a felperes és a felperesi beavatkozók másodfokú perköltségét. Az ítéletábra a felperes és a felperesi beavatkozók jogi képviselőjével a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget a 32/2003.(VIII.22.) IM. R. 3.§ (3), (5-6) bekezdései alapján úgy határozta meg, hogy a felperest ÁFÁ-val növelten 63.500,- Ft ügyvédi munkadíj, 124.800,- Ft fellebbezési illeték és 5.000,- Ft utazási költség, míg a felperesi beavatkozókat - a jogi képviselőjük nyilatkozatára figyelemmel - - 50.000,- Ft ügyvédi munkadíj és 124.800,- Ft fellebbezési illeték illeti meg.

G y ő r , 2013. január 16.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
Előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül kiadó: